

[Stein.]

farten har kunnet møde frem med. Det har været et Lyspunkt, fordi man derigennem har været i Stand til at rette vor Valutabalance over for Udlandet op igen. Medens man i de foregaaende Aar fra 1932—33 og fremefter i de andre nordiske Lande var inde i en Udvikling, der skabte stadig stigende Valutatilgodehavender, gik det herhjemme trods Valutacentralsystemet i den modsatte Retning, saa at vi kom helt ned paa det negative. Nu er det lykkedes i Løbet af et Par Aar at rette Valutabalancen op i Kraft af det, der er indtjent udefra. Hvad vilde saa være rimeligere og naturligere, end at man herhjemme søgte at underbygge, søgte med de Midler, som nu staar til Raadighed, at udvide dansk Skibsfart og dansk Udenrigshandel i det Omfang, det er muligt. Der sker imidlertid meget lidt i denne Retning.

Derimod mangler det ikke paa Opfindsomhed hos den højtærede Finansminister, der jo er en stor Skatteekspert, naar det gælder om at sikre Statsmagtens Andel i Erhvervenes Indtægter. Paa det foreliggende Budget figurerer Indtægter gennem Skatter og Afgifter med omtrent 529 Mill. Kr. Dette Tal er Udtryk for en meget stærk Stigning i de senere Aar. Det er i sig selv et uhyre Beløb for en lille Nation som den danske. Jeg er ikke uenig med den højtærede Finansminister, naar han siger, at man skal betale sin Skat med Glæde, men det gælder kun til en vis Grad. Den halve Milliard, som ventes at komme ind gennem Skatter og Afgifter, denne halve Milliard tages direkte ud af Erhvervslivet. Naturligvis skal Staten have sit, men hvis den højtærede Finansminister var en lige saa fremragende Finanspolitiker, som han er fremragende Skatteekspert, vilde han ogsaa forstaa, at man skal pleje og hæge om Guldhønen, der lægger Æggene.

Det, det skorter paa, er den dybere Forstaaelse af Erhvervslivets Forhold, den virkelige Indsigt i det Sammenspil, der gør sig gældende. Det kom saa stærkt til Orde for ganske nylig, da den højtærede Minister paa Trods af Indsigelser fra alle Sider undtagen fra hans eget Partis Side, til Trods for Indsigelser fra alle Sider i øvrigt, gennemtrufede Fornyselsen af sin Merindkomstskat, oven i Købet paa et Tidspunkt, da der var meget, meget ringe Baggrund for en saadan Skat. Men den højtærede Finansministers Indstilling, saaledes som vi har Lejlighed til at møde den her i Tinget, er jo den, at der ikke er nogen smalle Steder, at der tjenes godt i

dette Land, og at der er nok at tage af. Og sidst ved Behandlingen af Lovforslaget om Merindkomstskatten — var det vistnok — pegede Finansministeren paa den Penge- rigelighed, som fandt Udtryk i Bankernes Balancer, ligesom han pegede paa den Diskontonedssættelse, som netop havde fundet Sted i de samme Dage. Dette var, sagde den højtærede Minister, Udtryk for gunstige Tider eller gode Forhold, og han tegnede paa denne Baggrund Situationen lys og tillidsfuld. Men dette er jo ganske forkert. I gode Tider bliver Pengene knappe, i gode Tider stiger Renten, ganske simpelt fordi der saa er Bud efter Pengene, og saa gaar det med denne Vare som med alle andre Varer, at saa stiger Prisen. Men nu faar Pengene Lov til at forblive i Bankerne, fordi ingen under de nuværende utrygge Forhold, disse Forhold, som i saa høj Grad hænger sammen med det økonomiske System, som den høje Regering opretholder her i Landet, har Mod til at sætte nye Hjul i Gang.

Maa jeg i denne Forbindelse gøre et Par Bemærkninger om Sagkundskaben og de Kaar, man her i Landet giver Sagkundskaben. Jeg tænker her ikke alene paa den højtærede Justitsminister, som Gang paa Gang sætter sig ud over den juridiske Sagkundskabs Indstillinger og Advarsler. Jeg tænker ogsaa paa det økonomiske og erhvervspolitiske Omraade, hvor man jævnligt møder den samme Mangel paa Hensynetagen. Tidligere var det anderledes; tidligere drog man fra Regeringens Side Nytte af Erhvervsorganisationernes Indsigt og Erfaring. Tidligere lyttede man ogsaa til, hvad Bankerne, der fremfor nogen andre har Fingeren paa Erhvervslivets og i det hele taget paa Samfundslivets Puls, havde at sige. Nu spørger man maaske nok nu og da, men det er ingenlunde ualmindeligt, at man ser ganske bort fra, hvad der raades til, hvad der siges; og det sker, at man, naar man fra Erhvervsside direkte finder Anledning til at henvende sig til den høje Regering, paa den mest ubluferdige Maade bliver vist Vintervejen. Vi har for nylig set, hvorledes en socialdemokratisk Ordfører i det andet høje Ting paa en ganske eksempelløs Maade er faldet over Kreditforeningerne og Bankerne, fordi de havde tilladt sig at fremsætte forskellige Bemærkninger til Lovforslaget om Sanering af usunde Boliger. I den paagældende Ordførertale stempedes Kreditforeningernes og Bankernes Optræden som asocial, deres Dispositioner som letsindige og uforsvarlige. Ganske særlig vendte den socialdemokratiske